

## شادی در مسیح

کشیش دیوید اوون فیلسون

قلب‌های ما برای آمدن او آماده می‌شود: "به زمین بیا و طعم دردهای ما را بچش، ای که جلال تو را پایانی نیست." ما با این سرود حزین وارد هفته‌ی نیک می‌شویم: "مرد غم‌ها، چه نامی برای پسر- خدایی که آمد." اشعیا اشعار مربوط به خادم رنج‌دیده را در (۴۲: ۱-۲؛ ۴۹: ۱-۶؛ ۵۰: ۴-۹؛ ۵۲: ۱۳-۱۳؛ ۵۳: ۱۲) می‌نویسد. او مرد غم‌ها بود، محزون از غم و اندوه ما. چنانکه بر سر قبر ایلعازر گریه می‌کند (یوحنا ۱۱: ۳۳-۴۳)، او را می‌بینیم که به جهت ضعف‌های ما تحت تأثیر قرار گرفته (عبرانیان ۴: ۱۵).

آیا این تمام تصویر است؟ آیا در پس تمایل مسیح برای وارد شدن به درد و حزن ما جریانی عمیق و تپنده وجود ندارد-نیرویی که از چیزی متعال و ابدی زاده شده است؟ در حالی که عیسی در حین آمدن به زمین جلال خود را فرو گذاشت (فیلسیان ۲: ۵-۱۱)، شادی آسمانی و ابدی را با خود به زمین آورد.

شادی کلمه‌ای است که مسیحیان بسیار از آن استفاده می‌کنند، اما به راحتی قابل تعریف نیست. شادی زمانی بیشتر معنا پیدا می‌کند که آن را از دست داده‌ایم. شادی مسیحی بیشتر از یک احساس زودگذر است. در توضیح چیستی شادی مسیحی می‌توان از واژه‌ی گران‌بها استفاده کرد. برای تعریف شادی مسیحی باید به خود واژه‌ی شادی نگاهی عمیق‌تر داشت؛ در عهدعتیق و عهدجدید، این کلمه مفهوم "لذت بردن" را منتقل می‌کند- یکی از مفسرین به آن "پایکوبی از درون دل" می‌گوید.

آیا قلب عیسی در این شادی پایکوبی می‌کند؟ اگر انجیل به معنای خبر خوش است، تعجب‌آور نیست که اناجیل نشان می‌دهند که خداوند ما با شادی این خبر خوش را در جسم شدن خود اعلام می‌کند. خدمت او غرق در شادی بود. مخالفانش او را به لذت جو بودن مهتم می‌کردند (لوقا ۷: ۳۴). غالباً روز عروسی شادترین روز برای افراد است. عیسی خود را به دامادی تشبیه کرد که در حال اعلام خبر جشن عروسی‌اش برای میهمانانش است (مرقس ۲: ۱۸-۲۰).

شادی عیسی در انجام اراده‌ی پدر بود. او پدر را برای انجام طرح عالی و حاکمانه‌اش برای نجات ستایش می‌کرد و در روح وجد می‌نمود (لوقا ۱۰: ۲۱-۲۲). شادی انجیل نجات‌دهنده‌ی ما به زیبایی در مُثَل‌های انجیل لوقا باب ۱۵ تنیده شده است. گوسفند گمشده‌ای که یافت می‌شود و شبانی که او را بر شانه‌هایش بازمی‌آورد (آیات ۵-۷)، سکه‌ی گمشده‌ی یک زن که پیدا شد (آیات ۸-۱۰) همگی تصاویری از شادی غیرقابل وصف انجیل را نشان می‌دهند. هیچ چیز به اندازه‌ی پدری که می‌دود و با محبت پسر- گمشده‌ی خود را در آغوش می‌گیرد، شادی عظیمی که در قلب پدر آسمانی ما هست را به تصویر نمی‌کشد (آیات ۱۱-۳۲). وقتی انجیل عمل می‌کند شادی و پایکوبی وارد می‌شود.

عیسی مشتاق است که شادی او از آن ما شود (یوحنا ۱۵: ۱۱؛ ۱۶: ۲۴؛ ۱۷: ۱۳). او می‌خواهد که شادی او تمامی خلقت را ببوشاند، زیرا در او همه چیز از نو ساخته شده است (روم. ۸: ۱۸-۲۳؛ مکاشفه ۵: ۲۱). نقل قول تقطیع شده‌ی آبراهام کوپیر که می‌گوید: "عیسی نسبت به همه چیز، حتی کوچک‌ترین ذره در دنیای هستی فریاد سر می‌هد آن از من است"، باید به عنوان ادعای برحق عیسی و شادی احیای جهان به وسیله‌ی او درک شود. آگوستین در کتاب اعترافات خود، خداوند را "شادی واقعی و حاکمیتی شیرین‌تر از همه‌ی لذت‌ها" می‌داند. سی. اس. لوئیس در دفاع از مسیحیت در مقابل تعالیم رواقی، از "تعطیلات در دریا" صحبت می‌کند، یک "شادی بی‌نهایت" و خارج از وصف که بسیار برتر از بت‌های ماست. جاناتان ادواردز در کتاب "عواطف دینی" این شادی شیرین را به عنوان "خامه‌ی همه‌ی لذت‌های ما" توصیف می‌کند.

ما باید طعم شادی-شادی او را در خود ایجاد کنیم. این شادی از شناخت خدای تثلیث، از شناخت پدر آسمانی، از تأمل در شخص و کار مسیح حاصل می‌شود. شادی و وجدی که میوه‌ی ماندن در مسیح است و به واسطه‌ی روح به ما بخشیده شده است. ما در ایام میلاد مسیح چنین می‌خوانیم: "ای جهان شاد باش، خداوند آمده است"، و در جشن قیام مسیح با شادی می‌سراییم "امروز برخاست مسیحا چه شادان است روز ما" و به یاد می‌آوریم که مسیح از مرگ برخاسته و شادی ما هرگز از بین نخواهد رفت (یوحنا ۱۶: ۲۲). "او را اگرچه ندیده‌اید محبت می‌نمایید و الآن اگرچه او را نمی‌بینید، لکن بر او ایمان آورده، وجد می‌نمایید با خرمی‌ای که نمی‌توان بیان کرد و پر از جلال است" (اول پطرس ۱: ۸). اطاعت با قدرت روح، برای شادی بسیار مهم است؛ پس این شادی، اطاعت مستمر را تقویت می‌کند. دونالد مک‌لئود می‌گوید: "عیسی در عمل اطاعت خود و خدمتش، نه به عنوان یک برده، بلکه به عنوان پسر، شادی عمیق و حقیقی را تجربه کرد." این برای ما نیز صادق است، چون ما نیز روح بردگی را دریافت نکرده‌ایم، بلکه روح پسرخواندگی را و به آن در حضور خدا ندا می‌کنیم، "آبا، ای پدر" (رومیان ۸: ۱۵).

همه‌ی اینها ریشه در صلیب خداوندمان دارد، شادی و وجدی که حاصل عمل اوست (عبرانیان ۱۲: ۱-۲). بی. بی. وارفیلد، در کتابش "زندگی احساسی خداوند ما"، از عیسی به عنوان فاتحی یاد می‌کند که شادی عمیق فتح و پیروزی را در قلب خود دارد. او می‌گوید: کلمه‌ی "شادی" در عبرانیان ۱۲: ۱-۲، واژه‌ای بسیار عمیق است که ایده‌ی شادی سرشار را بیان می‌کند، نوعی شادی که قلب را لبریز می‌نماید.

اما چگونه می‌شود در صلیب، این نماد وحشت و تحقیر شادی را یافت؟ اگر این صفحه که می‌خوانید به آینه‌ای تبدیل می‌شد و آینده‌ی شما را در مسیح انعکاس می‌داد، متوجه شادی عظیم حضور او می‌شدید. زیرا من و شما آن گوسفند نجات‌یافته‌ای هستیم که روی شانه‌های او گذاشته شده است، سکه‌ی گمشده‌ای که یافت شده، پسرول خرج و گمشده‌ای که در آغوش پدر قرار گرفته است. شما شادی دل مسیح بوده و هستید و مسیح شادی دل شماست. او در دل خود برای شما وجد می‌کند و شما برای او، شادی و وجدی ابدی.

کشیش دیوید اوون فیلسون، کشیش کلیسای پرزبیتری مسیح در شهر نشویل، ایالت تنسی و سخنران میهمان الهیات تاریخی در دانشگاه الهیات ریفورمد در شارلوت، نیوجرسی می‌باشد.

این مقاله در مجله [تیپیل تاک](#) منتشر شده است.